

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Bristet Lykke (August Blom, DK, 1913).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1034/a (pdf: p. 2-13)
Ns 1034/b (pdf: p. 14-33)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

Hun har været gift i et Par Aar, hun er stadig forfattet i sine gamle
alder. Hverken alder, og hendes barmhjertige Temperament i det under, og hun
den grund af sin store Travlhed forsvinder hendes. De der i en alder af 40 er af
præget international Karakter. Fikse. Bryder.

0 0 0 0 0

1.

Fridas Toiletter.

Hun sidder foran sit Spejlbord, ivrigt beskæftiget med at lægge sidste Haand
paa Toiletten. En der i Baggrunden gaar en Pige kommer ind, giver en Blik
af og gaar. Frida kaster et vildt Blik i Spejlet. Man ser hendes Ansigt, hun
er bevæget, hendes Øjne afspejler Frygt og Forventning. Hun rejser sig hastigt
og gaar ud.

2.

van Borchs Arbejde.

Han sidder ved sit Skrivebord, der er fuldt af Breve og Dokumenter og arbej-
der. Pigen melder Middagen og gaar. v. Borch gør en ergerlig Bevægelse, sætter
Pennen, sidder et Øjeblik med Haanden for Øjnene, rejser sig, tager nogle
Papirer i Haanden og gaar ud.

3.

I Spisestuen.

I Baggrunden ved Buffet en staar Tjeneren parat vil at bringe det. Frida kom-
mer fra højre, i Haanden har hun et Glas med Blomster, som hun holder. Hun
Bordet. Fra venstre kommer Borch hastigt. Han gaar hen i Møde, han nikker
kort til hende og sætter sig. Hun sætter sig. Tjeneren retter en og forsvinder.
van Borch begynder hastigt at spise, mens han kigger i Papirerne som han har
lagt ved Siden af sig paa Bordet. Frida sidder og ser paa ham med sine be-
drevne og bønne Øjne, attrækker bange Haanden frem mod ham. Han rykker
Panden, vifter med Hovedet og læser videre.

4.

Ved Desserten.

Paa Bordet er Brugter og Vin. Borch skralder ad et Glas og læser videre.
Frida ser nu nervøs og opvildt ud, gør en heftig Bevægelse og rejser sig
sig selv. Han løfter Hovedet, søger intensitet paa sine Papirer. Nu kan han
hvor travlt jeg har. Han rejser sig hastigt og gaar ud. Han ser sig tilbage efter
hende og læser videre.

5.

Fridas Toiletter.

Hun kommer hurtigt ind, standser og ser fremad sig med frejdige, vrede Øjne.
Hun går hen til Toiletbordet, åbner et Smykkekabinet, tager en Perlestrang frem og
knytter den om Halsen, sætter et Smykke i sit Haar. Ringen paa en Klokke.

2. Pigen kommer, Frida giver hende en ordre og hun gaar. Frida gaar hen til et Skab, aabner det, tager en relaxkade frem og kaster den om sig. Staar et Øjeblik stille foran Spejlet og menstrer sig selv. Hendes Udtryk er paa en Gang triumferende og haevngerrigt. Pigen kommer og Frida gaar ud med hende.

6.

Ved Husets Indgang.

Man ser det er en Villa. En Bil holder udenfor. Frida kommer ud, har nu Hat paa, giver Chaufføren en Ordre, staar op i Vognen, hjulpet af Pigen og kører.

7.

Indgangen til et stort mondant Hotel.

Hotel Empire.

Paa begge Sider af Indgangen staar Rækker af Nysgerrige, som betragter de pyntede Damer og Herrer, der staar ud af deres Vogne og gaar ind. Ogsaa Fridas Bil kommer, hun hjælpes ud af en Hoteltjener og gaar ind.

8.

I Hotellets Festsal.

Ved smaa Borde sidder dekollaterede Damer og Herrer i Kjole og Hvidt. I Baggrunden et Orkester. Gæster kommer og gaar. Frida kommer uden Kæbe Men med Hat og Muffe, ført af en Tjener i Knæbenklæder. Han fører hende til et lille Bord i Forgrunden, det eneste, der er ledigt. Hun sætter sig og gør en Bestilling.

9.

En halv mørk Korridor.

Bagvejen består af Glasruder, hvorigennem den stærkt oplyste Festsal ses. Dunkelt kommer til Syne en Mandspæren, klemt i Kjole og Hvidt, et glatbarbert ret ret fyldigt hvidt Ansigt, sortthaaret, med Monsche. Tyven Emile Leblanc. Han kommer langsomt frem i Korridoren, hans Skikkelse aftager sig mørkt og skarpt mod den lyse Baggrund. Han spejder forsigtigt ind i Salen, og gaar langsomt, hen mod en Dør til højre, der afskiller Korridoren. Han aabner den og gaar ud.

10.

Han kommer ud af Døren og lukker den. Paa den Side, der nu ses, staar i Telefon. Han er i Hotellets Vestibule, i Baggrunden fører en Indgang ind til Festsalen. Herrer og Damer gaar ud og ind. Han blander sig i Mængden og gaar ind i Salen.

11.

I Festsalen.

I Forgrunden sidder Frida ved sit lille Bord, paa Bordet Theeservice. I Baggrunden ses Leblanc komme frem mellem Bordene, spejdende. Han nærmer sig Fridas Bord, og da han ser hende, standser han, hans Blik hefter sig hvilkkaarligt paa hendes Smykker. Han gaar hen til hende, bukker meget ærbødigt, peger rundt paa de andre Borde, der alle er optagne og beder om Tilladelse til at sætte sig ved Bordet, hvor der staar to ledige Stole. Frida nikker kort og han sætter sig. Han kigger i Tavshed lidt paa hende, og hun menesirer han gaar hen til

3. ser det. Han har smukke Øjne med et hurtigt, levende Blik og hans Ansigt der er mere rundt end ovalt, giver han noget tilsyneladende godmodigt i Præget, hans Smil kan være meget blidt, ikke smaa Pauser henvender han til hende, om Salen, om Musikken, hun svarer kort, med et lille Smil Pludselig tager han et Visitkort frem, skriver et Par Ord med Blyant derpaa og rækker hende det med en Bøjning. Hun ser paa det, men lader det ligge paa Bordet, lidt efter putter hun det ubemærket ind i sin Luffe. Han bliver efterhaanden mere vel-talende, af hans smilende Øjne ses det, at han siger hende smukke Ting. Hun sidder roligt, med et halvt dult Smil og ser paa ham og svarer ikke, hun synes om ham. Men da han pludselig flytter sig hen paa den Stol, der staar hende nærmest, bliver hun nervøs. Han bliver ved at tale til hende, hun ser for skrækket ud, derpaa vred, tilsidst ophidsset. Da en Tjener kommer forbi, kalder hun paa ham, river sin Taske op, giver ham en Mønt, rejser sig hastigt og gaar uden at se til Leblanc. Paa Bordet ligger hendes Kniplingslommeterklæde, han tager det hastigt, med en lille Bevægelse og stikker det til sig. Rejser sig saa og gaar efter hende ned mellem Bordene og ud i Baggrunden.

12.

Hotellets Indgang.

Frida kommer hurtigt ud, fulgt af Portieren, der tilkalder en Bil, som hun staar op i. Hun kører bort. I Hotelporten kommer Leblanc til Syne og da Vognen kører, vifter han smilende efter hende, men ikke med Kniplingslommeterklædet. Han staar lidt og ser efter hende, hans Udtryk er nu alvorligt, næsten bedrøvet.

13.

van Vorchs Arbejdsstue.

Han sidder og skriver, tager saa en af de to Telefoner og taler i den, mens han taler, ringer den anden, han ser paa den, lægger den første, tager den anden og taler ivrigt og optaget. Deren i Baggrunden gaar op og Frida kommer ind, uden Overtøj paa. Han ser flygtigt paa hende, taler videre og lægger saa Telefonen. Hun har staaet og set vredt paa ham, og udbryder nu ophidsset: "Et Mandfolk har forfulgt mig." Borch slaar ironisk Armene mod Himlen og ser spottende paa hende: "Din lille Stakkels. Han trænger ind paa ham. Har du ikke andet og sige?" Han peger vredt paa Skrivebordet, griber en Depesche, der ligger aaben foran ham. Hun tager den og læser: "Banden Leblanc har huseret her. Er vist paa Vej til Dem. Med kollegial Hilsen." Hun kaster haanligt Depeschen paa Bordet og udbryder: "Du jager efter Tyve, men om din egen Kone bliver taget fra dig er dig ganske ligegyldigt. Hans Ansigt bliver mildere, og han klapper

4. hende flygtigt paa Haaret: Vist ej, lille Frida, Der har du det med dig
ham i al sin Skønhed, hvorfor elsker du mig ikke? Han svarer kun med et trist
og resigneret Gestus. For ham er det forbi. Saa rejser hun sig langsomt og
staar og ser paa ham, forsmædet, brændende af Skam. Hun gaar ind i sit sove-
14.

Fridas Toiletvær.

Hun kommer ind, standser midt i Værelset og staar lidt med løftet Haand og
lukket Øjne, mens den bitre Graad svider hende i Øjenkrogene. Hun vil tørre
sine Øjne, famler i sin Taske, men finder intet Lommeterklæde, ser efter der er
intet. Hun lægger paa Skuldrene, og trykker Muffen ind mod sit vaade Ansigt.
Da hun lægger Muffen hen og tager Haanden til sig, har den fattet om noget
hvidt, et Visitkort. Hun ser paa det. Der staar: Baron Oscar de Corril, p.t.
Hotel Empire. Hun kaster hurtigt Kortet fra sig, som om hun havde brændt sig,
og gaar et Par Gange frem og tilbage. Saa tager hun Kortet op igen og betrag-
ter det lidt. Og med Kortet i Haanden sætter hun sig og ser hen for sig.

A n d e n A k t.

Leblanc Værelse i Hotel Empire.

Han gaar op og ned, rygende og smaarydende og klæder sig paa. I hans Gardero-
be, er der intet som helst der tyder paa at han er andre end en elegant Turist.
Døren gaar op, og to af Bandens Medhvidner, en høj Mand med et lyst Fuldskæg
og en Kvinde af et Lærerindeagtigt Udseende, beskædne kilet kommer ind. Lidt
efter slutter en tredje sig til, en lille tynd Kavaller med et mørkt Over-
skæg. Leblanc behersker dem ved sit spillende Overlegenhed, og sin blidt
tilsyneladende godmodige Omgangsform. De fremviser Byttet fra den foregaaende
Aften. Uhre, Tegnebøger, Cigaretfutteraler etc. Noget andet forkastes. Da de
spørger efter Leblancs Udbytte, viser han dem under kaad Højtidelighed det
lille Kniplingslommeterklæde: det er alt, men det lugter dejligt. Og han stik-
ker det op under Næsen af de andre. De aftaler et Møde og gaar.

8.

Leblanc er tilbage. En Hoteltjener bringer et Brev og gaar. Leblanc aab-
ner det og læser: Hr. Baron de Corril: Ved Hotelkoncerten i Aften glemte jeg i
min Forvirring over Deres Dristighed et Kniplingslommeterklæde, som har Affek-
tionsværdi for mig. De kan bringe mig det i morgen Kl. 3 ved Rond-Point, og
derved maaske formilde mig. Jeg kører til Hest. Han stirrer paa Brevet, synes
Tvivlsraadig, klør sig i Nakken, men slutter sine Betænkkeligheder med en hur-
tig og kaad Gestus.

Rond-Point.

En Korsvej i en Skov tæt ved Byen. Solskinsdag i det gryende Foraar. Leblanc

5. kommer fra en af Sidevejene hurtigt ridende ind paa Pladsen. Han standser, ser omkring sig, ser paa sit Uhr, spejder ned af de forskellige Veje. Pludselig rykker han Hesten tilbage og venter i Skjul af den nærmeste Vej, som af gammel Vane. Opad Vejen ses Frida komme ridende i jævn Trav og ind paa Pladsen. Det giver et Ryk i hende, da hun opdager Leblanc. Han hilser ærbødigt og nærmer sig med blottet Hoved. Hun rækker Haanden ud og beder om sit Lommeterklæde. Han tager det frem og giver hende det, takende. Hun peger paa Ridepisken ud af en af Vejene, de rider bort sammen.

En anden Del af Skoven.

Et højt Punkt med Udsigt over en Sø. Frida og Leblanc ses i nogen Afstand komme ridende frem, han taler ivrigt og interesseret, men ærbødigt. De kommer frem og holder nogle Øjeblikke stille og betragter tavst Søen foran dem. Den skønne og storslaaede Natur nærmer dem til hinanden. Pludselig vender Frida sin Hest og spranger bort. Han følger hende.

En tredje Del af Skoven, en tom Plet med Grønsvar og Foraarsblomster. Gennem en tilgroet Sti kommer Frida ridende, fulgt af Leblanc. De staar af Hestene og binder dem, hun sætter sig paa en Trøstub han lægger sig tæt ved hende. De er tause, man ser deres gryende Forelskelse. Han beder hende om noget, helt ydmyg og stilfærdigt. Hun smiler til ham, og giver ham hvad han bad om, Lommeterklædet. Han kysser det og gemmer det. Han vil kysse hendes Haand, men hun rejser sig, og gaar hen til Hestene. Han følger hende, mens de staar der, og hun med den ene Haand stryger Hestens Hals, spørger han hende nu pludselig med Lidenskab om noget, og tier saa. Hun staar lidt og klapper Hesten, vender sig saa alvorligt mod ham: "Vi kan mødes igen, men jeg kan ikke sige Dem mit Navn. Vil de love mig, at De ikke vil følge efter mig, naar jeg rider hjem? Jeg lover det. Man ser ham afgive sit Løfte. Hun smiler til ham og stryger ham hen over Kinden. Saa stiger de til Hest og rider bort.

Et Par Dage senere.

Borcha Arbvar.

Han sidder som sædvanlig ved sit Skrivebord, men synes noget mindre optaget og anspændt end før. Frida kommer ind med et Glas med Foraarsgrøene i Haanden og stiller det paa hans Bord. Hun smiler ser glad og lykkelig ud. Han ser op, nikker til hende som Tak. Hun staar et Øjeblik og ser paa ham, smiler, ler, bøjer sig leende over ham og tagner hans bekymrede Purer efter i hans Pande. Han peger med et Suk paa sit Arbejde, hun paradiserer kaad hans Bevægelser

8. Han rækker hende en Avis og peger paa et Sted deri. Hun tager den og læser. I de sidste Dage er der indstøbte usædvanlige mange Anmeldelser om Tyverier i Teatrene og de mondäne Hoteller. Antagelig skyldes de Banden Leblanc, der er berygtede for den eksempellose Prækhed, hvormed den planlægger og udfører sine Attentater. Imidlertid har Politiet nu modtaget Bandens Signalement, og dens Paagribelse vil forhaabentlig snart naa en Kendsgerning. Frida kaster leende Avisen: Ja, find dem, find dem. Han betragter hende opmærksomt. Siger sagte: Hvor du er forandret. Hun peger smilende paa de grønne Grøns hun har bragt, paa Solskinnet udenfor, paa sig selv, ja, det er Forsæret, lyset Varmen, der gør det, vist er hun forandret, men han bliver ved med at være den gamle Gnavpotte. Og med en overmodig Gestus gaar hun ud, mens han sidder og ser efter hende.

x 20

I en Smugkro. Dagen efter.
En af Banden sidder forklædt som en gammel Kone, ifærd med at faa Forklædningen af. To andre kommer til, ligeledes forklædte. De tager Skæg, Paryk, Briller etc. af. De taler sammen og synes ophidsede: "Hvor bliver Leblanc af?" "Vi ser ham aldrig mere. Lidt efter kommer Leblanc, han er ikke forklædt og ser sorgløs og fornejet ud. De andre ser vredt til ham og angriber ham med stigende Hidsighed. Han svarer dem overlegent smilende. De peger paa hans Ansigt: hvorfor maskerer han sig ikke? Og en tager Avisen frem og peger paa en Notits, den samme der vistes i forrige Bill. Se, Politiet har faaet vort Signalement. Leblanc smiler og siger: "Husk vort Valgsprog: hvor Dristighed er vort bedste Værn. De skumler imod ham: Han er jo slet ikke dristig mere. Døren gaar op og en fjerde af Banden kommer hurtigt ind, forklædt som Tigger.

Han river Masken af og fortæller hastigt. Jeg tog Station idag lige udenfor Politinspektøren, van Borch, kom ud med en anden Herre, de stod længe der og talte sammen. Jeg hørte Leblancs Navn, jeg lyttede, og saa mærk hørte jeg Borch sige, at at han der i sin Mappe havde alle Papirerne om os, han vilde gennemgaa dem hjemme i Aften. Han tier og ser fra den ene til den anden. Alle ser hen paa Leblanc, der har hørt opmærksomt efter og nu grunder et Øjeblik, idet han med en pludselig overmodig Gestus udbryder: "Vi henter de Papirer i Nat." Det var det forlæsende Ord. De applauderer, trykker hans Hænder, han er stier den gamle, deres Fører, den drittigste af alle. Han ser paa sit Uhr, faar pludselig travlt, udsæder nogle Ordre og skynder sig bort.

I en offentlig Skulpturforsamling.
Frida sidder helt i sort med et sort Slet for Ansigtet paa en Bæk mellem
de hvide Statuetter og Grupper. Ganske faa Besøgende, en enkelt Opsynsmand.
Man faar Indtryk af, at Frida er utaalmodig. Leblanc kommer hurtigt, hilser,
sætter sig ved Siden af hende, hun peger bebrejdende paa et Uhr, han kysser
hendes Haand med en skelmak sønlig Mine. Men dog den lette Invitation og
forlegenhed, de viser, mærkes en langt større Fortrolighed og de bliver hurt-
ligt personede. Og naar ingen ser dem, kysser han hende under det løftede
Slet. De er lykkelige, varme og trygge ved hinanden. Tilfældet hviler han
ganske sagte i Stret: "Hvis De vil komme i Nat, skal jeg sige Dem hvor, jeg bor."
"Inat, kan jeg ikke." Hun skyder ham hastigt bort. Han sidder forvirret og
bedrevet. Hun trænger haardt ind paa ham. Kan de ikke? Hvad skal det sige?
Hvorfor? Han svarer med en svag, unskyldende Bevægelse. Hun stirrer ophids-
et paa ham. Han bliver indtrængende. En anden Gang. Imorgen Nat, naar De vil. Hun
hæftigt: "Inat, eller aldrig mere." Han ryster paa Hovedet. Saa rejser hun sig
hastigt, og uden at se paa ham gaar hun fra ham. Han gør en Bevægelse for at
følge hende, hun bliver siddende og ser mørkt efter hende.

Fridas Toiletter.

Frida kommer ind med Øvertøj og Hat paa. Hun er urolig og bevæget, river Tøj-
et af sig, kaster sig over en Stol og græder. Berch kommer til Syne i Døren
tilvenstre. Frida rejser sig hurtigt og søger at skjule sin Gæd. Han står
stille og ser indtrængende paa hende. Saa siger han: "Igår lø du idag græder
du. Hvad er der i Vejen med dig?" Hun virrer med Hovedet: "Ingenting." Jeg er ner-
ve, hun gaar hen til Døren til sit Sovestue og lukker den op. Hun henka-
ster Godnat. Lukker Døren efter sig. Han staar og ser ned paa Døren, ryster paa
Hovedet med et grundende Udtryk. Gaar saa hen til hendes Toiletbord, ser sig
tilbage og begynder forsigtigt at undersøge nogle Smaskuffer. I en af dem
finder han et Visitkort. Han tager det og læser: "Baron Oscar de Corril, p.t.
Hotel Empire." Hans Haand ryster, hans Ansigt faar et Udtryk. Han stikker Kor-
tet til sig, staar lidt, presser Haanden ind mod sit Ansigt, gaar sagte ud.

Fridas Sovestue.

Nat. En Natlampe brænder og oplyser Kammeret dæmpet. Frida ligger i Sengen,
men sover ikke. Hun ligger med åbne Øjne, kaster sig frem og tilbage. Tilfældet
staar hun op, tager en Frisørkaab og sig, gaar lidt op og ned, sætter sig i
en lænestol, der staar tæt ved Bordet med Lampen, læser en Bog, forsvinder.

8. Men han ikke. Pludselig løfter hun Hovedet med et Sæt og stirrer forskrækket hen mod Døren tilvenstre. Saadan sidder hin lidt og lytter. Paa en Gang løfter hun vilkaarlig Haanden og strækker den ud mod Døren, der ganske langsomt bevæger sig nedad. I hendes Ansigt brydes Udtrykkene: Skæk, Forvirring, en pludselig Lykkefølelse og Forventning. Dørhaandtaget er drejet helt ned, og Døren aabner sig sagte. Leblanc kommer til Syne. Frida har rejst sig. De staar overfor hinanden. Leblanc der er i sit sædvanlige Tøj, men med en Blændlygte i Haanden, har gjort en hurtig Bevægelse for at gaa, men standser nu maalløs ved Synet af hende. Han har grebet krampagtigt fat om Dørkarmen med venstre Haand. Han stirrer og stirrer. Hun nærmer sig ham langsomt. Hvisker: "Saa kom De alligevel. Saa elsker De mig." Hun strækker sin Haand ud imod ham. Men i sin dybe Beskæmmelse, synker han ned foran hende paa begge sine Kne, mod Tyvelygten og Tyveneglerne i sine Hænder. Hun kørtegner hans Hoved.

van Berchs Arbejde.

Samme Nat og samme Time. Han gaar urolig op og ned, plaget af tunge Tanker. Han tager Visithortet fra før frem og ser paa det: Hvem er den Mand? Et det virkelig hendes Elsker? Med et resigneret Gestus og et Suk stikker han Kortet til sig, sætter sig ved Bordet og tager fat paa sit Arbejde. En Række af erbryderfotografier af Mænd og Kvinder, tagne i Profil, mellem dem Leblanc. Betragter han, og han tager Fotografier af en Del Fingeraftryk frem og sammenligner dem med andre. Pludselig lytter han mod Haven, spejder ud gennem den lukkede Skodde foran Vinduet, men ser ilden og sætter sig igen. Et Øjeblik efter rejser han sig med et Sæt, og staar stirrende ind mod. Tager en Revolver frem af en Skuffe og stikker den i Lommen og gaar hurtigt hen mod Baggrunden, men standser pludselig, gennemslået af en Tanke: "Er det Indbrud." Eller er det hendes Elsker? Han aabrer Døren, der fører ud til en mørk Korridor, og ser tavende derud.

Fridas Sovemær.

Leblanc ligger paa Kne og søger at skjule sit Ansigt af Skam. Hun sidder bøjet over ham og kørtegner ham. Pludselig lytter hun hen mod Døren i Baggrunden og rejser sig hastigt. Gaa, gaa skynd Dem. Han kommer. Leblanc springer op, og som et Lyn er han henne ved Døren tilvenstre, kommer ind, lukker den efter sig. Samtidig er Frida smuttet op i Sengen og lægger sig i en sovende Stillin. Fra Døren i Baggrunden kommer Berch ind. Han ser hende ligge med lukkede Øjne i Sengen og betragter hende et Øjeblik prøvende, men gaar hurtigt og sag-

9. te videre ud gennem Døren til venstre og lukker den efter sig.

Han kommer ud i Entreen og tænder det elektriske Lys. Da ser han strax at Entredøren staar aaben. Han griber en Revolver og leber derhen og ud. Lidt efter kommer han ind igen, ryster paa Hovedet, der var ingen at se. Han opdager nu, at en Rude nærmest Derlaasen er trykket ind, Glasskaarene ligger paa Gulvet. Han lukker Døren, drejer Nøglen om og stikker den i Lommen. Staar tvivlræddig, gaar saa tilbage hvor han kom fra.

Fridas Soveværelse.

Borch kommer fra venstre, gaar langsomt hen til Sengen og betragter hende. Tvivlen og Smerten faar hans Ansigt til at skælve. Hvad skal han tro? Frida gør en Bevægelse, og langsomt og forsigtigt trækker han sig ud af Døren i Baggrunden.

Tredie Akte.

I Smugkroen.

Samme Nat. To af Banden sidder og spiller Kort. To andre kommer hurtigt, lidt forpustede ind. De er alle i deres sædvanlige Tøj, uden Forklædning. Paa de førstes Spørgsmaal gør de ærgerlige afvisende Bevægelser: "Affæren er mislykket." De andre spørger idrigt ud, og de to giver sig til at forklare og diskutere. Leblanc kommer ind, meget rolig, men ogsaa meget mere alvorlig end han plejer at være. De andre ser til ham fra Siden og spørger ham spottende ud. Han svarer ikke, men gaar lidt op og ned. Saa standser han pludselig og ser fra den ene til den anden, meget alvorlig og fast: "Jeg er kommet for at sige Farvel." De ser forbavsset paa ham, og spørger saa: "Skal du rejse? Hvor skal du hen? Er du ked af det osv. spottende og fjendtlige. Han siger ikke et Ord, men begynder at tage de Ting, der vedrører hans Pag. Nøgler Dirke et Op af Lommen og kaster dem hen ad Bordet foran de andre. De rykker ind paa ham, mere og mere fjendtlige. Han siger heftigt: For altid. De trænger sig forinden om ham. Naa saadan. Du vil maaske angive os. Du kommer ikke herfra. Saa tager han sin Tegnebog frem, tager en Del Pengesedler op og kaster dem paa Bordet. De andre samler sig hurtigt om dem, og ubemærket kommer han ud.

Entreen i Borchs Villa. Næste Morgen.

Borch kommer ind, hans Ansigt er forvaaget, hans Øjne glimter som i Feber. Han gaar hen til Entredøren med den sanderlaasede Rude, undersøger den, undersøger Gulvet og de Spor, der kan være. Gaar hen mod Døren til højre.

Fridas Soveværelse.

Der er tomt. Borch kommer ind, ser sig undersøgende om, paa Gulvet, ved Vinduet.

10. Paa Væggen. Pludselig stirrer han paa den hvidmalede Dørkarm, paa lægen til venstre. Han har opdaget det svage Aftryk af en Haand paa det Sted, hvor Leblanc i sin Forbløffelse greb fast forrige Nat. Aftrykket vises forstørret. Borch staar og stirrer paa det, hans Ansigt klarer op. Pludselig griber han af en Tanke og skynder sig ud i Baggrunden.

Borchs Arbejde.
Han kommer hurtigt ind, gaar hen til Skrivebordet, tager af Skuffen de Finger-aftryk, han forrige Nat studerede og skynder sig tilbage med dem.

I Sovewærelse.
Borch kommer hurtigt tilbage, gaar hen til Dørkarmen, sammenligner noget af Fingeraftrykkene med det paa Karmen, og strækker pludselig begge Armene triumferende i Vejret, han har fundet det tilsvarende blandt Fotografierne. De ses forstørrede ved Siden af hinanden. Han slaar hastigt op i Bogen med Forbryderfotografierne og finder efter Nummeret et Fotografi Leblanc. Han skræler af Glæde og bevæges af Skamfuldhed. Han vender sig mod Fridas Seng, bøjer sig ned og fører en Flig af Tappet mod sin Mund. Saa retter han sig op og gaar angsemt mod Baggrunden.

I Fridas Toiletwærelse.
Frida staar ved Vinduet og ser ud. Paa hendes Øjne paa hendes Smil ses det, at Elskoven er sprunget ud som en Blomst i hele hendes Væsen, har udfoldet af sin Luft og Sedme, sin Fylde af Cothed og Varme, sin Trem, sin Exlance i hendes Hjærte. Borch kommer ind fra Baggrunden. Hun ser flygtigt hen paa ham, gaar saa hen og sætter sig foran Toiletbordet. Han tager en Stol og sætter sig hen til hende, tager hendes Haand og kysser den ydmygt, lægger den ind mod sine Øjne og sidder saadan lidt. Hun ser forundret, lidt angstelig paa ham. Saa rejser han sig og gaar lidt om i Værelset, mens han hastig trykker sit Lommeterklæde ind mod Øjnene. Han standser foran hende: "Tænk dig Frida, der har været Indbrud hos dig inat, i dit Sovewærelse. Hun stirrer paa ham, gøren undvigende Bevægelse, hun har ikke mærket noget. Han forklarer ivrigt, idet han tager Fotografierne aftrykkene frem og viser hende. Der er ingen Tvivl mulig, han har sammenlignet et af Aftrykkene her med et Aftryk paa Dørkarmen derinde i Sovewærelset. Og hvis man saa slaar efter finder man, at det tilhører Emile Leblanc." Og han holder Fotografiet af Leblanc hen foran hende. Leblanc Forbryderfotografi, set fra Siden og forfra vises forstørret i Fridas Haand. Frida har hørt paa ham, ubevægelig med en Angst i Blik og Miner.

11. Nu da hun holder Fotografiet i sin Haand, stivner hun i Rædsel. Hendes Legeme er lammet, hun kan ikke tale eller bevæge sig. Borch klapper hende deltagende paa Hovedet: Dit lille Skind, hvor du er blevet forskrækket. Han tager Fotografiet ud af hendes døde Haand og stirker det til sig. Nikker saa beslutsomt og opmuntrende til hinanden og gaar ud til venstre. Døren lader han staa aaben. Langsomt flytter hun Øjnene efter ham.

x 35

Borchs Arbejde.

Han kommer ind og lader Døren staa aaben efter sig. Han tager Telefonen og taler: Ja, det er mig van Borch. Her har været Indbrud inat, her hæs mig, ja, af Leblanc i egen Person. Det ligner jo Knægtens Frækhed. Sand strax to Mand herhen til min Disposition. Han vinker venligt og opmuntrende ud gennem den aabne Dør og sætter sig ved Skrivebordet.

x 36

I Fridas Toiletværelse.

Hun sidder endnu ubevægelig. Men pludselig rejser hun sig og staar med vidtaabne Øjne. Hun gribes af en Art besynderlig svømmende Extase. Hun hvisker: Jeg maa hen til ham. Jeg maa hjælpe ham. Hun kaster en Kaabe om sig og skynder sig ud i Baggrunden.

x 37

Udenfor Villan.

Frida kommer ud, svæbt i Kaaben, med et Kniplingstørklæde om Hovedet, gaar ud af Laagen, henad Vejen, spejdende efter en Vogn. Der er noget ilsomt og samtidig sevnngengersikkert over hende. En Bil kommer til. Hun giver Chaufføren en Adresse og staar op. Vognen kører hurtigt bort.

x 38

Udenfor Empire.

Fridas Vogn kører frem og holder. Hun staar ud, spørger Portieren. Han nikker, hun gaar ind. Han ser efter hende.

x 39

I Borchs Arbejdsværelse.

Han sidder og skriver. Kaster Pennen, vender sig mod den aabne Dør til højre kalder: Frida. Da ingen svarer, rejser han sig og gaar ud.

x 40

Han kommer ind i Toiletværelset, ser sig forbavsset om. Kaller: Frida. Staar lidt, gaar saa ud i Baggrunden.

x 41

Han kommer ind i Fridas Soveværelse. Ser sig om, ingen. Der er kommet noget uregelmæssigt, næsten angst i hans Udtryk. Aabner hastigt Døren til venstre, kalder ud, han isber ud.

x 42

Han kommer ud i Engreen, heller ingen. Han slaar rasles, angst, med forvildede Øjne. Pludselig giver det et Ryk i ham, med skælvende Hænder famler han paa sin Dragt, river et Kort frem af Lommen, stirrer paa det: Baron Osvald Corril p.t. Hotel Empire. Mistanken griber ham, ryster ham, faar ham saaledes til at vakle, at man støtter sig til Væggen, og han staar næsten sam-

19. Menbrudt, med stift stirrende, Øjne. En Bil ses komme i stærk Fart udenfor og standse ved Laagen. To Herrer staar ud og gaar hurtigt ind mod Huset. Udenfor Entredøren standser de, diskuterer ivrigt den ituslaaede Rude, en af dem tager en Lommebog op og noterer, det ses, at de er Politimænd. De gaar ind opdager den sammensunkne Borch, hilser forundrede over hans Udseende. I samme Nu strammer Borch sig med en mægtig Viljeanspændelse op. Han drøber Svagheden i sig, og nu atter kun Pligt, Haardhed og Rø, med Smerten tilbage-trængt dybt i hans inderste Væsen. Han handler hurtigt og resolut. Tager sit Overtøj paa, peger paa Politimændene paa Visitkortet og Vognen, de maa afsted. De skynder sig ud, staar op i Vognen og kører bort i susende Fart.

X 43

Leblanc Værelse paa Empire.

Han er ifærd med at tilintegøre alt hvad der knytter ham til hans Forbryderliv. Han ser glad og befriet ud, mens han gaar til og fra Kaminen. Det banker og Frida kommer ind. Han løber hende i Møde, omfavner hende, kysser hendes Hænder, lægger sit Hoved tæt ind til hendes Bryst. Hun staar ubevægelig, hendes Absigt skælver af Skækk Smerte. Saa tager hun med sine Hænder om hans Hoved, løfter det op og ser paa ham. Hun hvisker: Jeg ved, hvem De er. Han viger tilbage, forfærdet, stirrende paa hende. Hun tager ham tæt ind til sig, kysser hans Ansigt, hans Mund, hvisker i Graad. Jeg elsker dig. De staar lidt saaledes, tæt ind til hinanden. Saa slipper hun ham pludselig, peger paa hans Kuffert, peger ud: "De maa bort." Herfra. Man er paa Spor efter Dem. Idetsamme banker det paa Døren, de ser begge pludselig derhen. Leblanc skubber Frida til Side, saa hun ikke strax kan ses fra Døren, og gør et hurtigt Skridt hen imod den, men den gaar op. Borch kommer ind, alene. Hans Ansigt er roligt og haardt. Han viser strax sit Politiskilt. Tager saa Fotografiet af Leblanc frem og holder det op foran ham. Han rører sig ikke. Borch: "De er anholdt." Idetsamme kommer Frida frem, hun gaar hen ved Siden af Leblanc, tager om hans Haand. Siger roligt: "Saa anhold ogsaa mig." Borch stirrer paa hende. Hans Ansigt er ubevægeligt, kun hans Mund krummer sig nedad som i Foragt. Saa vender han sig mod Døren og kalder ud. De to Politimænd kommer hurtigt ind. Borch peger paa Leblanc, de falder over ham, binder hans Hænder med Haandsnorer. Og hende. Borch peger paa Frida, Betjentene viger tilbage, men Borch gentager Ordren. Saa binder dem ogsaa hende. Begge har roligt ladet sig binde. Betjentene gaar ud af Døren. Leblanc og Frida følger. Tilsidst gaar Borch, med løftet Hoved.

havde. De havde en Faldning af Faldningerne Gerhard von Borch og hans unge Hustru. De havde været gift i et Par Aar, han var stadig forelsket i hende, men hendes Ofsættelse, og hendes hæftige Temperament, liden under at han var Grund af sin store Travlhed forsvandt hende. De var i en stor By af en meget international Karakter. F. Eks. Bryssel.

0 0 0 0 0

Fridas Toiletvær.

Hun sidder foran sit Spejlbord, og ser sig i spejlet, med at lægge sidste Haand på Toiletet. En Dør i Baggrunden, og en Pige kommer ind, giver en Besked og gaar. Frida kaster et vidt Blik i Spejlet. Hun ser hendes Ansigt, hun er bevæget, hendes Øjne afspjæler Frygt og Forventning. Hun rejser sig hastigt og gaar ud.

van Borchs Arbejde.

Han sidder ved sit Skrivebord, og ser sig i Brev og Dokumenter og skriver. Pigen kommer Midtvejs og gaar. Borch gør en ærgerlig Bevægelse, kaster sig på Sengen, sidder et Øjeblik med Hænderne for Øjnene, rejser sig, tager nogle Papirer i Haanden og gaar ud.

I Spisestuen.

I Baggrunden ved Buffet en ung Tjeneren parat til at betjene en Frida kommer fra højre, i Haanden har hun et Glas med Blomster, som hun retter, på Bordet. Fra venstre kommer Borch hastigt. Han gaar ham i Møde, han klapper kort til hende og sætter sig. Hun spiser sig. Tjeneren retter an og gaar. Van Borch begynder hastigt at spise, mens han kigger i Papirerne som han har lagt ved Siden af sig på Bordet. Frida sidder og ser på ham med sine blegne, drevne og bønne Øjne, strækker bange Hænder frem mod ham. Han rykker sig, virrer med Hovedet og løber videre.

Ved Desserten.

På Bordet er Brugter og Vin. Borch skæller adrevet et Æble og læser sig. Frida ser på ham og ser sig i spejlet, og gaar en hurtig Bevægelse og tager sig selv. Han lægger Hovedet på sine Papirer. Da han da se hvor travlt jeg har, han rejser sig hastigt og gaar ud. Han ser flygtigt efter hende og læser videre.

Fridas Toiletvær.

Hun kommer hurtigt ind og ser sig i spejlet med trædsige vrede Øjne. Hun gaar hen til Toiletbordet, og tager en Perlestrømpe frem, og knytter den om Halsen. Hun ser sig i spejlet, og ser sig i spejlet, og ser sig i spejlet.

ser sig i Spejlet - undvigende

Paraphrase
Muellem Billed 3 og 4 kunde jo ønske et
Skillebilled - hvedere end den Trest der nu udføres.
Lignis maa være. For Helt: at man ser Leliane.
enten i sit Værelse - alene - eller sammen
med nogle af Borden.

Præsentation
Tjene går fra Bordet mod Bæppet - da Tjen
kommer ind med Læpper - - - efter at de
har sat sig kommer Tjene med Tervin
(dille) og sætter den ved siden af Trin - Trin
åbner op - Tjene løser med Tervin - ud.

Tailleværelse

Tage Tællekødder - lege farvekødder
med dem - længe - der rask omkring Halsen.

5^a / Skullede.

Bitgarage!

3. gen kommer, Frida giver hende en ordre og hun gaar. Frida gaar hen til et Skab, aabner det, tager en Pelskaabe frem og kaster den om sig. Staar et Øjeblik stille foran Spejlet og menstrer sig selv. Hendes Udtryk er paa en Gang triumferende og hævngherrigt. Pigen kommer og Frida gaar ud med hende.

6. Ved Husets Indgang.

Man ser i det er en Villa. En Bil holder udenfor. Frida kommer ud, har nu Hat paa, giver Chaufføren en Ordre, staar op i Vognen, hjulpet af Pigen og kører.

7. I Gangen til et stort mondant Hotel.

Hotel Empire.

Paa begge Sider af Indgangen staar Rækker af Nysgerrige, som betragter de pyntede Damer og Herter, der staar ud af deres Vogne og gaar ind. Ogsaa Fridas Bil kommer, hun hjælpes ud af en Hoteltjener og gaar ind.

Hotellets Festsal.

Ved smaa Borde sidder dekolleterede Damer og Herrer i Kjole og Hvidt. I Baggr. spillet et Orkester. Gæster kommer og gaar. Frida kommer uden Kaabe men med Hat og Muffe, ført af en Tjener i Ansbenklæder. Han fører hende til et lille Bord i Forgrunden, det eneste, der er ledigt. Hun sætter sig og gør en Bestilling.

En halv mørk Korridor.

Bagvægen bestaar af Glasruder, hvorigennem den stærkt oplyste Festsal ses. Dunkelt kommer til Syne en Mandsperson, klædt i Kjole og Hvidt, et glatbarberet ret fyldigt hvidt Ansigt, sorthaaret, med Monocle. Tyven Emile Leblanc. Han kommer langsomt frem i Korridoren, hans Skikkelse aftegner sig mørkt og skarpt mod den lyse Baggrund. Han spejder forsigtigt ind i Salen, og gaar langsomt, hen mod en Dør til højre, der afskiller Korridoren. Han aabner den og gaar ud.

Han kommer ud af Døren og lukker den. Paa den Side, der nu ses, staar i Telefon. Han er i Hotellets Vestibule, i Baggrunden fører en Indgang ind til Festsalen. Herrer og Damer gaar ud og ind. Han blander sig i Mængden og gaar ind i Salen.

I Festsalen.

I Forgrunden sidder Frida ved sit lille Bord, paa Bordet The servise. I Baggr. ses Leblanc komme frem mellem Bordene, spejdende. Han nærmer sig Fridas Bord, og da han ser hende, standser han, hans Blik hefter sig uvilkaarligt paa hendes Smykker. Han gaar hen til hende, bukker meget ærbødigt, peger rundt paa de andre Borde, der alle er optagne og beder om Tilladelse til at sætte sig ved Bordet, hvor der staar to ledige Stole. Frida nikker kort og han sætter sig. Han kigger i Tavshed lidt paa hende, og hun menstrer ham, naar han ikke

11. 3. ser det. Han har smukke Øjne med et hurtigt, levende Blik og hans Ansigt, der er mere rundt end ovalt, giver han noget tilsyneladende godmodigt i Præget, hans Smil kan være meget blidt, ikke smaa Pauser henvender han til hende, om Salen, om Musikken, hun svarer kort, med et lille Smil Pludselig tager han et Visitkort frem, skriver et Par Ord, med Blyant derpaa og rækker hende det med en Bøjning. Hun ser paa det, men lader det ligge paa Bordet, lidt efter putter hun det ubemærket ind i sin Muffe. Han bliver efterhaanden mere veltiltalende, af hans smilende Øjne ses det, at han siger hende smukke Ting. Hun sidder roligt, med et halvt dult Smil og ser paa ham og svarer ikke, hun synes om ham. Men da han pludselig flytter sig hen paa den Stol, der staar hende nærmest, bliver hun nervøs. Han bliver ved at tale til hende, hun ser for skrækket ud, derpaa vred, tilsidst ophidset. Da en Tjener kommer forbi, kalder hun paa ham, river sin Taske op, giver ham en Mønt, rejser sig hastigt og gaar uden at se til Leblanc. Paa Bordet ligger hendes Kniplingslommeterklæde han tager det hastigt, med en lille Bevægelse og stikker det til sig. Rejser sig saa og gaar efter hende ned mellem Bordene og ud i Baggrunden.

12.

Hotelllets Indgang.

12. Frida kommer hurtigt ud, fulgt af Portieren, der tilkalder en Bil, som hun staar op i. Hun kører bort. I Hotelparten kommer Leblanc til Syne og da Vognen kører, vifter han smilende efter hende, men ikke med Kniplingslommeterklædet. Han staar lidt og ser efter hende, hans Udtryk er nu alvorligt, næsten bedrøvet.

13.

van Vorchs Arbejdsværelse.

13. Han sidder og skriver, tager saa en af de to Telefoner og taler i den, mens han taler, ringer den anden, han ser paa den, lægger den første, tager den anden og taler ivrigt og optaget. Deren i Baggrunden gaar op og Frida kommer ind, uden Overtøj paa. Han ser flygtigt paa hende, taler videre og lægger saa Telefonen. Hun har staaet og set vredt paa ham, og udbryder nu ophidset: "Et Mandfolk har forfulgt mig." Borch slaar ironisk Armene mod Himlen og ser spottende paa hende: "Din lille Stakkels. Han trænger ind paa ham. Har du ikke andet og sige?" Han peger vredt paa Skrivebordet, griber en Depesche, der ligger aaben foran ham. Hun tager den og læser: "Banden Leblanc har huseret her. Er vist paa Vej til Dem. Med kollegial Hilsen." Hun kaster haanligt Depeschen paa Bordet og udbryder: "Du jager efter Tyve, men om din egen Kone bliver taget fra dig er dig ganske ligegyldigt." Hans Ansigt bliver mildere, og han klapper

x Her Lige Skrivepælsen, tage et Korrespondance
- Kort - skriv - ~~sees~~ sig lykkes det langsomt
- sidde i vippet med Kortet: Haanden
medens et fjendeligt Udsigt - ligger sig over
hendes Ansigt - reise sig - trække Jorden
selside, saa Maanelyset væder i over
hende.

4. hende flygtigt paa Haaret: Vis, lille Frida, men hun syntes med foran
han i al sin Skønhed, hvorfor elsker du mig ikke? Han svarer kun med et træt
og resigneret Gestus, for ham er det forbi. Saa rejser hun sig langsomt og
staar og ser paa ham, forsmaaet, brændende af Skam. Hun gaar ind til sig selv.

Fridas Toiletter.

14. Hun kommer ind, standser midt i Værelset og staar lidt med løftet Haand og
lukket Øjne, mens den bitre Graad svider hende i Øjenkrogene. Hun vil tørre
sine Øjne famler i sin Taske, men finder intet Lommeterklæde, ser efter der er
intet. Hun sætter paa Skuldrene, og trykker Muffen ind mod sit vaade Ansigt.
Da hun lægger Muffen hen og tager Haanden til sig, har den fattet om noget
hvidt, et Visitkort. Hun ser paa det. Der staar: Baron Oscar de Corril, p.t.
Hotel Empire. Hun kaster hurtigt Kortet fra sig, som om hun havde brændt sig,
og gaar et Par Gange frem og tilbage. Saa tager hun Kortet op igen og betrag-
ter det lidt. Og med Kortet i Haanden sætter hun sig og ser hen for sig. X

hvis man vil se det i Skuespil med Leblanc
Anden Akt. *hvis man vil se det*

Leblanc Vær i Hotel Empire.

13. Han gaar op og ned, rygende og amaarydende og klæder sig paa. I hans Gardero-
be, er der intet som helst der tyder paa at han er andet end en elegant Turist.
Døren gaar op, og to af Bandens Medhjælpere, en høj Mand med et lyst Fuldskæg,
og en Kvinde af et Lærerindeagtigt Udseende, beskedne klædt kommer ind. Lidt
efter slutter en tredje sig til, en lille tynd Kavaller med et mørkt Over-
skæg. Leblanc behersker dem ved sin spillende Overlegenhed, og sin blidt
tilsyneladende godmodige Omgangsform. De fremviser Byttet fra den foregående
Aften. Uhre, Tegnebøger, Cigaretfutteraler etc. Noget andet forkastes. Da de
spørger efter Leblancs Udbytte, viser han dem under kaad Højtidelighed det
lille Kniplingslommeterklæde: det er alt, men det lugter dejligt. Og han stik-
ker det op under Næsen af de andre. De aftaler et Møde og gaar.

16. Leblanc er tilbage. En Hoteltjener bringer et Brev og gaar. Leblanc aab-
ner det og læser: Hr. Baron de Corril: Ved Hotelkoncerten i Aften glæmte jeg i
min Forvirring over Deres Dristighed et Kniplingslommeterklæde, som har Affek-
tionsværdi for mig. De kan bringe mig det i morgen Kl. 3 ved Rond-Point, og
derved maaske formilde mig. Jeg kører til Hest. Han stirrer paa Brevet, synes
Tvivlsraadig, klør sig i Nakken, men slutter sine Betænkkeligheder med en hurtig
og kaad Gestus.

Rond-Point.

17. En korsvej i en Skov tæt ved Byen. Solskinsdag i det gryende Foraar. Leblanc

17. 5. Kommer fra en af Sidevejene hurtigt ridende ind paa Pladsen. Han stand-
ser, ser omkring sig, ser paa sit Ur, spejler ned af de forskellige Veje.
Pludselig rykker han Hesten tilbage og venter i Skjul af den nærmeste Vej,
som af gammel Vane. Opad Vejen ses Frida komme ridende i jævn Trav og ind
paa Pladsen. Det giver et Ryk i hende, da hun opdager Leblanc. Han hilser
erbødigt og nærmer sig med blottet Hoved. Hun rækker Haanden ud og beder om
sit Lommeterklæde. Han tager det frem og giver hende det tavende. Hun peger
paa Ridepiaken ud af en af Vejene, de rider bort sammen.

17° Haver. En anden Del af Skoven.

18. Et højt Punkt med Udsigt over en Sø. Frida og Leblanc ses i nogen Afstand
komme ridende frem, han taler ivrigt og interresseret, men erbedigt. De kommer
frem og holder nogle Øjeblikke stille og betragter tavst Seen foran dem.
Den skønne og storslaaede Natur nærmer dem til hinanden. Pludselig vender
Frida sin Hest og spranger bort. Han følger hende.

19. En tredje Del af Skoven, en tom Plet med Græs og Forsersblomster.
Gennem en tilgroet Sti kommer Frida ridende, fulgt af Leblanc. De staar af
Hestene og binder dem, hun sætter sig paa en Træstub han lægger sig tæt ved
hende. De er tavse, man ser deres tryende Forelskelse. Han beder hende om no-
get, helt ydmyg og stilsiddigt. Hun smiler til ham, og giver ham hvad han bad
om, Lommeterklædet. Han kysser det og gemmer det. Han vil kysse hendes Haand,
men hun rejser sig, og gaar hen til Hestene. Han følger hende, mens de staar
der, og hun med den ene Haand stryger Hestens Hals, spørger han hende nu
pludselig med Lidenskab om noget, og tier saa. Hun staar lidt og klapper He-
sten, vender sig saa alvorligt mod ham. "Vi kan mødes igen, men jeg kan ikke
sige Dem mit Navn. Vil de love mig, at De ikke vil følge efter mig, naar jeg
rider hjem? Jeg lover det. Man ser ham afgive sit Løfte. Han smiler til ham og
stryger ham hen over Kinden. Saa stiger de til Hest og rider bort.

20. Et Par Dage senere.

Borchs Arbejde.

Lo. Han sidder som sædvanlig ved sit Skrivebord, men synes noget mindre optaget
og anspændt end før. Frida kommer ind med et Glas med Forsersgræs i Haanden
og stiller det paa hans Bord. Hun smiler ser glad og lykkelig ud. Han ser op,
nikker til hende som Tak. Hun staar et Øjeblik og ser paa ham, smiler, ler,
bøjer sig leende over ham og tægger hans bekymrede Furer efter i hans Pande.
Han peger med et Suk paa sit Arbejde, hun paradiserer kaad hans Bemærkelser

* de Reede - voor Tenster : B. F. Dakt franses
in Handing.

8. Han rækker hende en Avis og peger paa et Sted deri. Hun tager den og læser. I de sidste Dage er der indstøbte usædvanlige mange Anmeldelser om Tyverier i Teatrene og de mondane Hoteller. Antagelig skyldes de Banden Leblanc, der er berygtede for den exempelløse Frækhed, hvormed den planlægger og udfører sine Attentater. Imidlertid har Politiet nu modtaget Bandens Signalement, og dens Paagribelse vil forhaabentlig snart naa en Kendsgerning.

20. Frida kaster leende Avisen: Ja, find dem, find dem. Han betragter hende opmærksomt. Siger sagte: Hvor du er forandret. Hun peger smilende paa de grønne Grene hun har bragt, paa Solskinnet udenfor, paa sig selv, ja, det er Foraaret, lyset, Varmen, der gør det, vist er hun forandret, men han bliver ved med at være den gamle Gnavpotte. Og med en overmodig Gestus gaar hun ud, mens han sidder og ser efter hende.

21. I en Smugkro. Dagen efter.
En af Banden sidder forklædt som en gammel Kone, ifærd med at faa Forklædningen af. To andre kommer til, ligeledes forklædte. De tager Skæg, Paryk, Briller etc. af. De taler sammen og synes ophidsede: "Hvor bliver Leblanc af?" "Vi ser ham aldrig mere. Lidt efter kommer Leblanc, han er ikke forklædt og ser sorgløs og fornøjet ud. De andre ser vredt til ham og angriber ham med stigende Hidsighed. Han svarer dem overlegent smilende. De peger paa hans Ansigt: Hvorfor maskerer han sig ikke? Og en tager Avisen frem og peger paa en Notits, den samme der vistes i forrige Bill. Se, Politiet har faaet vort Signalement. Leblanc smiler og siger: "Husk vort Valgsprog: hver Dristighed er vort bedste Værn. De skumler inod ham: Han er jo slet ikke dristig mere. Døren gaar op og en fjerde af Banden kommer hurtigt ind, forklædt som Tigger.

Han river Masken af og fortæller hastigt: Jeg tog Station idag lige udenfor Politiinspektøren, van Borch, kom ud med en anden Herre, de stod længe der og talte sammen. Jeg hørte Leblancs Navn, jeg lyttede, og saa mærk hørte jeg Borch sige, at at han der i sin Mappe havde alle Papirerne om os, han vilde gennemgaa dem hjemme i Aften. Han tier og ser fra den ene til den anden. Alle ser hen paa Leblanc, der har hørt opmærksomt efter og nu grunder et Øjeblik, idet han med en pludselig overmodig Gestus udbryder: "Vi henter de Papirer i Nat." Det var det forlæsende Ord. De applauderer, trykker hans Hænder, han er atter den gamle, deres Fører, den dritigste af alle. Han ser paa sit Uhr, faar pludselig travlt, uddeser nogle Ordre og skynder sig bort.

2de Aft. Billed 9. En Skilleseer, hvor man
ser Manden i et Obleedsvevsel, se' paa det
Uds. forundre sig over at have ikke ha
det noget til Kernen - gaa.

24/ Billed, indtil Fri N. ved
af i Lungen a hække Slobrok
paa

2
X 24^a Indled. Rime indfor
lukke Dren op.

Frida sidder helt i sort med et sort Slør for Ansigtet paa en Bænk mellem de hvide Statuetter og Grupper. Ganske faa Besøgende, en enkelt Opsynsmand. Man faar Indtryk af, at Frida er utaalmodig. Leblanc kommer hurtigt, hilser, sætter sig ved Siden af hende, hun peger bebrejdende paa et Uhr, han kysser hendes Haand med en skælmisk venlig Mene. Men bag den lette Invitation og Forlegenhed, de viser, mærkes en lang, større Fortrolighed og de bliver hurtigt forsonede. Og naar ingen ser dem, kysser han hende under det løftede Slør. De er lykkelige, varme og trygge ved hinanden. Tilslidst hvisker hun ham ganske sagte i Øret: "Hvis De vil komme i Nat, skal jeg sige Dem hvor jeg bor." "Inat, kan jeg ikke." Hun skyder ham heftigt bort. Han sidder forvirret og bedrøvet. Hun trænger haardt ind paa ham. Kan de ikke? Hvad skal det sige? Hvorfor? Han svarer med en svag, undskyldende Bevægelse. Hun stirrer ophidsset paa ham. Han bliver indtrængende. En anden Gang. Imorgen Nat, naar De vil. Hun hæftigt: "Inat, eller aldrig mere." Han ryster paa Hovedet. Saa rejser hun sig hastigt, og uden at se paa ham gaar hun fra ham. Han gør en Bevægelse for at følge hende, han bliver siddende og ser mærkt efter hende.

22.
Taa N.
alene.
2/ Rummet
iøjne
3/ Modet.
Taa N. R.

22.
B.
alene.
23.
23.
Bor
Vorch
B-2
236

22.
Vorch hos Borch. 23.
Fridas Toiletvar.

Frida kommer ind med Overtøj og Hat paa. Hun er urolig og bevæget, river Tøj-
et af sig, kaster sig over en Stol og græder. Borch kommer til Syne i Døren
til venstre. Frida rejser sig hurtigt og siger at skjule sin Graad. Han staar
stille og ser indtrængende paa hende. Saa siger han. Igaar lo du, idag græder
du. Hvad er der i Vejen med dig? Hun virrer med Hovedet: "Ingenting." Jeg er ner-
ves, hun gaar hen til Døren til sit Soveværelse og lukker den op. Hun henka-
ster Godnat. Lukker Døren efter sig. Han staar og ser mod Døren, ryster paa
Hovedet med et grundende Udtryk. Gaar saa hen til hendes Toiletbord, ser sig
tilbage og begynder forsigtigt at undersøge nogle Smaaskuffer. I en af dem
finder han et Visitkort. Han tager det og læser: Baron Oscar de Corril. p. t.
Hotel Empire. Hans Haand ryster, hans Ansigt faar et Udtryk. Han stikker Kor-
tet til sig, staar lidt, presser Haanden ind mod sit Ansigt, gaar sagte ud.

Fridas Soveværelse.
Nat. En Natlampe brænder og oplyser Kammeret dæmpet. Frida ligger i Sengen,
men sover ikke. Hun ligger med aabne Øjne, kaster sig frem og tilbage. Tilslidst
staar hun op, tager en Friserkaabe om sig, gaar lidt op og ned, sætter sig i
en Lænestol, der staar tæt ved Bordet med Lampen, tager en Bog, forsøger at

24.
242

25^x Ente Borch ud. ad Jir.
X 26° Paaploedingvonds Borch ud.

25^x

24^e 3. men kan ikke. Pludselig løfter hun Hovedet med et Sæt og stirrer forskrækket hen mod Døren tilvenstre. Sædan sidder hin lidt og lytter. Paa en Gang løfter hun uvilkaarlig Haanden og strækker den ud mod Døren, der ganske langsomt bevæger sig nedad. I hendes Ansigt brydes Udtrykkene: Skræk, Forvirring, en pludselig Lykkesfølelse og Forventning. Derhaandtaget er drejet helt ned, og Døren sæbner sig sagte. Leblanc kommer til Syne. Frida har rejst sig. De staar overfor hinanden. Leblanc der er i sit sædvanlige Tøj, men med en Blændlygte i Haanden, har gjort en hurtig Bevægelse for at gaa, men standser na maalles ved Synet af hende. Han har grebet krampagtigt fat om Dørkarmen med venstre Haand. Han stirrer og stirrer. Hun nærmer sig ham langsomt. Hvisker: "Saa kom De alligevel. Saa elsker De mig." Han strækker sin Haand ud imod ham. Men i sin dybe Beskuelse, synker han ned foran hende paa begge sine Kne, med Tyvelygten og Tyvensglerne i sine Hænder. Hun kørtegner hans Hoved.

25^e van Borchs Arbejde.

26^e Samme Nat og samme Time. Han gaar urolig op og ned, plaget af lunge Tanker. Han tager Visitkortet fra før frem og ser paa det: Hvem er den Mand? Et det virkelig hendes Elsker? Med et resigneret Gestus og et Suk stikker han Kortet til sig, sætter sig ved Bordet og tager fat paa sit Arbejde. En Række F. orbrøderfotografier af Mænd og Kvinder, tagne i Profil, mellem den Leblanc, betragter han, og han tager Fotografier af en Del Fingeraftryk frem og sammenligner dem med andre. Pludselig lytter han mod Haven, spejder ud gennem den lukkede Skodde foran Vinduet, men ser ingen og sætter sig igen. Et Øjeblik efter rejser han sig med et Sæt, og staar stirrende ind mod. Tager en Revolver frem af en Skuffe og stikker den i Lommen og gaar hurtigt hen mod Baggrunden, men standser pludselig, gennemslået af en Tanke: "Er det Indbrud." Eller er det hendes Elsker? Han sæbner Døren, der fører ud til en mørk Korridor, og ser tavende derud.

26^e Fridas Sovover.

26^e Leblanc ligger paa Kne og søger at skjule sit Ansigt af Skam. Hun sidder bøjet over ham og kørtegner ham. Pludselig lytter hun hen mod Døren i Baggrunden og rejser sig hastigt. Gaa, gaa skynd Dem. Han kommer. Leblanc springer op, og som et Lyn er han henne ved Døren tilvenstre, kommer ind, lukker den efter sig. Frida ligger i en sovende Stillin. Fra Døren i Baggrunden kommer Borch ind. Han ser hende ligge med lukkede Øjne i Sengen og betragter hende et Øjeblik prøvende, men gaar hurtigt og sag-

28^a Albionseuse

Børst kommer i
med Revolver og sætter sig
ned i Kisten.

27

27

28

~~280~~
~~B. Arkin~~

29

29

34

29^a
~~Armenia~~
Bosnia and
Vladimir
Serbia. With
Shannon of
March 15 -
Russia -
Lampson ad.

3

31^a Entre (Boca over lauren)

31^x Fingrafing del poa.

33^a Arleidos (Arleidos)

Finder Fotograpie

Fotografieren

33⁺ Fotografieren del poa.

33^b Fotografieren -

33^x

10. Paa Væggen. Pludselig stirrer han paa den hvidmalede Dørkarm, paa Døren til venstre. Han har opdaget det svage Aftryk af en Haand paa det Sted, hvor Leblanc i sin Forbløffelse greb fast forrige Nat. Aftrykket vises forstørret. Borch staar og stirrer paa det, hans Ansigt klarer op. Pludselig griber han af en Tanke og skynder sig ud i Baggrunden.

Borchs Arbejde.

Han kommer hurtigt ind, gaar hen til Skrivebordet, tager af Skuffen de Finger-aftryk, han forrige Nat studerede og skynder sig tilbage med dem.

I Soveværelse.

33. Borch kommer hurtigt tilbage, gaar hen til Dørkarmen, sammenligner noget af Fingeraftrykkene med det paa Karmen, og strækker pludselig begge Armene triumferende i Vejret, han har fundet det tilsvarende blandt Fotografierne. De ses forstørrede ved Siden af hinanden. Han slaar hastigt op i Bogen med Forbryderfotografierne og finder efter Nummenet et Fotografi Leblanc. Han skraaler af Glæde og bevæges af Skamfuldhed. Han vender sig mod Fridas Seng, bøjer sig ned og fører en Flig af Tæppet mod sin Mund. Saa retter han sig op og gaar ansemt mod Baggrunden.

I Fridas Toiletværelse.

Frida staar ved Vinduet og ser ud. Paa hendes Øjne paa hendes Smil ses det, at Elskoven er sprunget ud som en Blomst af hele hendes Væsen, har udfoldet af sin Luft og Sødme, sin Fylde af Godhed og Varme, sin Drøm, sin Exlance i hendes Hjerte. Borch kommer ind fra Baggrunden. Hun ser flygtigt hen paa ham, gaar saa hen og sætter sig foran Toiletbordet. Han tager en Stol og sætter sig hen til hende, tager hendes Haand og kysser den ydmygt, lægger den ind mod sine Øjne og sidder saadan lidt. Hun ser forundret, lidt ængstelig paa ham. Saa rejser han sig og gaar lidt om i Værelset, mens han hastig trykker sit Lommeterklæde ind mod Øjnene. Han standser foran hende: "Tænk dig Frida, der har været Indbrud hos dig i nat, i dit Sovekammer. Hun stirrer paa ham, gøren undvigende Bevægelse, hun har ikke mærket noget. Han forklarer ivrigt, idet han tager Fotografierne aftrykkene frem og viser hende. Der er ingen Tvivl mulig, han har sammenlignet et af Aftrykkene her med et Aftryk paa Dørkarmen derinde i Soveværelset. Og hvis man saa slaar efter finder man, at det tilhører Emile Leblanc." Og han holder Fotografiet af Leblanc hen foran hende. Leblanc Forbryderfotografi, set fra Siden og forfra vises forstørret i Fridas Haand. Frida har hørt paa ham, ubevægelig med en Angst i Blik og Miner.

Et Skillekilled : 9. 3 Okt - Her kommer
gaarden fra en anden, Vi - yndede Vognen.

34 11. Nu da hun holder Fotografiet i sin Haand, stivner hun i Rædsel. Hendes Legeme er lammet, hun kan ikke tale eller bevæge sig. Borch klapper hende deltagende paa Hovedet: Dit lille Skind, hvor du er blevet forskrækket. Han tager Fotografiet ud af hendes døde Haand og stikker det til sig. Nikker saa beslutsomt og opmuntrende til hinanden og gaar ud til venstre. Døren lader han staa aaben. Langsomt flytter hun Øjnene efter ham.

35 Borchs Arbejdsstue.
Han kommer ind og lader Døren staa aaben efter sig. Han tager Telefonen og taler: Ja, det er mig van Borch. Her har været Indbrud inat, her hæs mig, ja, af Leblanc i egen Person. Det ligner jo Knægtens Frækhed. Send strax to Mænd herhen til min Disposition. Han vinker venligt og opmuntrende ud gennem den aabne Dør og sætter sig ved Skrivebordet.

36 I Fridas Toiletstue.
Hun sidder endnu ubevægelig. Men pludselig rejser hun sig og staar med vidtaabne Øjne. Hun gribes af en Art besynderlig svømmende Extase. Hun hvisker: Jeg maa hen til ham. Jeg maa hjælpe ham. Hun kaster en Kaabe om sig og skynder sig ud i Baggrunden.
37 Udenfor Villaen.
Frida kommer ud, svæbt i Kaaben, med et Kniplingstørklæde om Hovedet, gaar ud af Laagen, henad Vejen, spejdende efter en Vogn. Der er noget ilsomt og samtidig søvngængersikkert over hende. En Bil kommer tilhul og giver chaufføren en Adresse og staa op. Vognen kører hurtigt bort.

38 Udenfor Empire.
Fridas Vogn kører frem og holder. Hun staa ud, spørger Portieren. Han nikker, hun gaar ind. Han ser efter hende.

39 I Borchs Arbejdsstue.
Han sidder og skriver. Kaster Pennen, vender sig mod den aabne Dør til højre og kalder: Frida. Da ingen svarer, rejser han sig og gaar ud.

40 Han kommer ind i Toiletværelset, ser sig forbavset om. Kalder: Frida. Staar lidt, gaar saa ud i Baggrunden.

41 Han kommer ind i Fridas Soveværelse. Ser sig om, ingen. Der er kommet noget uroligt, næsten angst i hans Udtryk. Aabner hastigt Døren til venstre, kalder ud, han løber ud.

42 Han kommer ud i Engreen, heller ingen. Han slaar rasles, angst, med forvildede Øjne. Pludselig giver det et Ryk i ham, med skælvende Hænder famler han paa sin Dragt, river et Kort frem af Lommen, stirrer paa det: Baron Osvald Corril p.t. Hotel Empire. Mistanken griber ham, ryster ham, faar ham saaledes til at vakle, at man støtter sig til Væggen, og han staar næsten sam-